

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	6
คำนำผู้แปล	7
บทนำ	15

ภาค 1

ประเทศเกาหลีเหนือ

บทที่ 1 แม่กระทั่งเหล่านกและหนูก็ได้ยินเสียงกระซิบ	24
บทที่ 2 ประวัติศาสตร์อันตราย	35
บทที่ 3 นกนางแอ่นและนกนางเขน	45
บทที่ 4 น้ำตาสีเลือด	54
บทที่ 5 ท่านผู้นำที่รัก	63
บทที่ 6 เมืองแห่งความฝัน	77
บทที่ 7 คำคืนอันมีดมืดที่สุด	91

4 มิวสิค...เพื่ออิสรภาพ

บทที่ 8 บทเพลงแต่ไซซัน	102
บทที่ 9 รุ่ง จังมาดง	113
บทที่ 10 แสงไฟจากฉางไป	126
บทที่ 11 หายตัว	136

ภาค 2

ประเทศจีน

บทที่ 12 อี๊กฟากของความมืด	146
บทที่ 13 ซ้อตกลงกับปีศาจ	160
บทที่ 14 ของขวัญวันเกิด	172
บทที่ 15 ถ้ำและกระดูก	182
บทที่ 16 ถูกลักพาตัว	205
บทที่ 17 รวากับขนมบังตกลงมาจากฟากฟ้า	218
บทที่ 18 ตามดวงดาว	225

ภาค 3

ประเทศเกาหลีใต้

บทที่ 19 นกน้อยแห่งอิสรภาพ	240
บทที่ 20 บ้านแห่งความปรองดอง	253
บทที่ 21 ใจที่หิวกระหาย	264
บทที่ 22 Now On My Way to Meet You	277
บทที่ 23 พระคุณพระเจ้า	289
บทที่ 24 คีนสู๋เหี้ย	301

สารบัญ 5

คำแสดงความขอบคุณ	314
เกี่ยวกับผู้เขียน	320
เกี่ยวกับผู้แปล	320

บทนำ

ในคืนอันมืดมิดที่หนาวเย็นของวันที่ 31 มีนาคม 2007 แม่กับฉันเดินล้มลุกคลุกคลานลงมาตามตลิ่งที่สูงชันและเต็มไปด้วยก้อนหินริมแม่น้ำยาลูที่แข็งเป็นน้ำแข็ง มันเป็นเครื่องหมายแบ่งเขตแดนระหว่างเกาหลีเหนือและจีน เราไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป แต่เราต้องการไปให้ถึงประเทศจีนมาก เพราะมันเป็นสิ่งที่เราหวังว่าจะมีโอกาสรอดชีวิตเหนือหัวและเบื้องล่างของเรามีทหารเดินลาดตระเวนอยู่ และห่างออกไปหนึ่งร้อยหลาทั้งสองข้างของเรามีทหารประจำป้อม ซึ่งพร้อมที่จะยิงใครก็ตามที่พยายามข้ามชายแดน

ฉันอายุสิบสามปีและหนักแค่หกสิบปอนด์ หนึ่งสัปดาห์ก่อนหน้านี้ฉันเพิ่งเข้าโรงพยาบาลในเมืองเฮซัน บ้านเกิดของฉันที่อยู่ติดชายแดนจีน เนื่องจากลำไส้ติดเชื้ออย่างรุนแรง ซึ่งหมอวินิจฉัยผิดว่าเป็นไส้ติ่งอักเสบ ผลจากการผ่าตัดยังเจ็บอยู่มาก และฉันอ่อนแรงมากจนแทบจะเดินไม่ได้

เด็กหนุ่มผู้ลี้ภัยลอบพาคนออกนอกประเทศชาวเกาหลีเหนือที่กำลังนำทางเราข้ามเขตแดนยืนยันว่า เราต้องไปในคืนนั้น เขาจ่าย

เงินทหารบางคนให้ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น แต่ไม่สามารถติดสินบนทหารทุกคนในบริเวณนั้น เราจึงต้องระมัดระวังอย่างยิ่ง ฉันตามเขาไปในความมืด แต่ฉันอ่อนแอมากจนต้องใช้กันไถ่ลงไปตามตลิ่ง ทำให้หिनก้อนเล็ก ๆ ถล่มลงมาเรื่อย ๆ อยู่ข้างหน้า เขาหันมากะชิบด้วยความโมโหให้ฉันหยุดทำเสียงดัง แต่มันสายเกินไป เราเห็นเงาของทหารเกาหลีเหนือปีนขึ้นมาจากแม่น้ำ ถ้าเขาเป็นหนึ่งในทหารที่ได้รับสินบนก็ดูเหมือนว่าเขาจำเราไม่ได้

“กลับไป!” ทหารตะโกน “ออกไปจากตรงนี้!”

คนนำทางของเรารีบตะเกียกตะกายลงไปหาเขา เราได้ยินเสียงพวกเขาพูดคุยกันเบา ๆ จากนั้นคนนำทางของเรากลับขึ้นมาคนเดียว

“ไปกัน” เขาพูด “เร็วเข้า!”

มันเป็นช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิและอากาศเริ่มอบอุ่นขึ้น ทำให้แม่น้ำที่แข็งเป็นน้ำแข็งละลายเป็นหย่อม ๆ ตรงจุดที่เราข้ามนั้นชันและแคบ ไม่ได้รับแสงอาทิตย์ในเวลากลางวัน มันจึงยังแข็งพอที่จะรับน้ำหนักของเรา เราหวังว่าอย่างนั้น คนนำทางของเราใช้โทรศัพท์มือถือโทรหาใครบางคนที่อยู่อีกฟากหนึ่ง ฟากของจีน จากนั้นกระชิบออกมา “วิ่ง!”

คนนำทางเริ่มวิ่ง แต่เท้าของฉันไม่ยอมขยับ ฉันเกาะแม่แจ ฉันกลัวมากจนไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ เขาวิ่งกลับมาหาเรา คว่ามีฉันแล้วจุดลากฉันข้ามแม่น้ำที่เป็นน้ำแข็ง พอเหยียบพื้นดินแล้วเราก็เริ่มวิ่ง และไม่หยุดจนกระทั่งรอดพ้นจากสายตาของทหารชายแดน

ตลิ่งริมแม่น้ำนั้นมืด แต่แสงไฟของเมืองฉางไป ประเทศจีนส่องสว่างอยู่ข้างหน้าเรา ฉันหันกลับไปมองบ้านเกิดของฉันอย่างรวดเร็ว ไฟฟ้าดับตามปกติ สิ่งเดียวที่ฉันเห็นคือขอบฟ้าที่มืดมิดและไร้ชีวิต เมื่อเรามาถึงกระท่อมเล็ก ๆ ริมทุ่งโล่งแบนราบ ฉันรู้สึกถึงหัวใจที่เต้นโครมครามออกมานอกทรวงอก

ตอนหนีออกมาจากเกาหลีเหนือ ฉันไม่ได้ฝันถึงอิสรภาพ ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอิสรภาพหมายความว่าอย่างไร สิ่งเดียวที่ฉันรู้คือ ถ้าครอบครัวของเรายังอยู่ที่นั่นต่อไป เราอาจจะตายเพราะความอดอยาก โรคภัยไข้เจ็บ สภาพแวดล้อมอันโหดร้ายของคนที่นักท่องเที่ยวต้องทำงานอย่างหนัก ความหิวโหยนั้นยากเกินทน ฉันยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อข้าวหนึ่งชาม

แต่การเดินทางของเราเหมือนอย่างอื่นนอกเหนือจากความอยู่รอดด้วย ฉันกับแม่กำลังตามหาอินมี พี่สาวของฉัน ซึ่งเดินทางมายังประเทศจีน 2-3 วันก่อนหน้านี้ และยังไม่มีการได้ข่าวจากเธอ เราหวังว่าเธอจะรอเราอยู่เมื่อเราข้ามแม่น้ำแล้ว แต่คนที่ตกทายเรากลับเป็นชายวัยกลางคนหัวล้านชาวจีนเชื้อสายเกาหลีเหนือ เหมือนกับอีกหลายคนที่อาศัยอยู่บริเวณชายแดน ชายคนนั้นพูดอะไรบางอย่างกับแม่ จากนั้นก็พาแม่ไปทางด้านข้างของกระท่อม จากตรงที่ฉันยืนอยู่ ฉันได้ยินเสียงแม่ร้องวิงวอน “อานีโย! อานีโย!” ไม่! ไม่!

ตอนนั้นเองที่ฉันรู้ว่าบางสิ่งบางอย่างผิดพลาดมหันต์ เราได้มายังสถานที่อันเลวร้าย บางทีอาจจะเลวร้ายกว่าที่ที่เราจากมาเสียอีก

ฉันรู้สึกขอบคุณสองสิ่งเป็นอย่างมาก นั่นคือ การที่ฉันเกิดในเกาหลีเหนือและการที่ฉันหนีออกมาจากเกาหลีเหนือ เหตุการณ์ทั้งสองอย่างนี้ได้สร้างตัวฉันขึ้นมา และฉันจะไม่วันแลกรับกับการมีชีวิตที่ธรรมดาและสงบสุข แต่มันยังมีอย่างอื่นอีกที่ทำให้ฉันเป็นคนอย่างที่ฉันเป็นอยู่ทุกวันนี้

เช่นเดียวกับชาวเกาหลีเหนืออีกหลายหมื่นคน ฉันหนีออกมาจากแผ่นดินเกิดและตั้งรกรากอยู่ในประเทศเกาหลีใต้ ซึ่งเป็นที่ที่ยังถือว่าเราเป็นพลเมือง ราวกับว่าชายแดนที่ปิดตายกับความขัดแย้ง

และความตึงเครียดเกือบเจ็ดสิบปีไม่เคยแยกเราออกจากกัน ชาวเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้เป็นคนเชื้อชาติเดียวกัน เราพูดภาษาเดียวกัน ยกเว้นในเกาหลีเหนือไม่มีคำสำหรับสิ่งต่างๆ อย่าง “ห้างสรรพสินค้า” “เสรีภาพ” หรือแม้กระทั่ง “ความรัก” อย่างน้อยก็แบบเดียวกับที่คนทั้งโลกเข้าใจ “ความรัก” ที่แท้จริงที่เราสามารถแสดงออกได้คือการบูชาคนตระกูลคิม ตระกูลของผู้นำเผด็จการที่ปกครองเกาหลีเหนือมาสามรุ่นแล้ว รัฐบาลปิดกั้นข้อมูลทุกอย่างจากโลกภายนอก วิดีโอและภาพยนตร์ทุกเรื่อง ตลอดจนรบบกวนสัญญาณวิทยุ ไม่มีเว็ลด์ไวด์เว็บ และไม่มีวิกิพีเดีย หนังสือที่เราได้เพิ่มไปด้วยโฆษณาชวนเชื่อที่เราอาศัยอยู่ในประเทศที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก แม้ว่าประชากรอย่างน้อยครึ่งหนึ่งของเกาหลีเหนือจะอยู่อย่างยากจนข้นแค้นและคนจำนวนมากอยู่ในภาวะทุพโภชนาการเรื้อรัง ประเทศที่ฉันเคยอยู่ไม่ได้เรียกตัวเองว่าเกาหลีเหนือด้วยซ้ำ มันอ้างว่าตัวเองเป็นโซซัน ประเทศเกาหลีที่แท้จริง สวรรค์สังคมนิยมที่คนจำนวนยี่สิบห้าล้านคนมีชีวิตอยู่เพียงเพื่อรับใช้ผู้นำสูงสุด คิม จอง อึน เราหลายคนทีหนีออกมาได้เรียกตัวเองว่า “ผู้แปรพักตร์” เพราะการที่เราปฏิเสธที่จะยอมรับชะตากรรมและยอมตายเพื่อท่านผู้นำหมายความว่า เราได้ละทิ้งหน้าที่ของเรา รัฐบาลเรียกเราว่าผู้ทรยศ ถ้าฉันพยายามกลับไปก็จะถูกประหารชีวิต

การปิดกั้นข้อมูลนั้นทำงานแบบสองทาง กล่าวคือ รัฐบาลไม่เพียงแต่พยายามป้องกันไม่ให้สื่อต่างชาติเข้าถึงประชาชน แต่ยังป้องกันไม่ให้คนนอกรู้ความจริงเกี่ยวกับเกาหลีเหนือด้วย รัฐบาลมีอีกชื่อหนึ่งว่าอาณาจักรฤๅษี (Hermit Kingdom) เพราะพวกเขาพยายามทำให้ตัวเองไม่เป็นที่รู้จัก มีเพียงเราที่หนีออกมาได้เท่านั้นที่สามารถอธิบายว่าจริงๆ แล้วเกิดอะไรขึ้นเบื้องหลังชายแดนที่ปิดตายแทบจะไม่มีใครเคยได้ยินเรื่องของเราเลยจนกระทั่งไม่นานมานี้

ฉันมาถึงเกาหลีใต้ในฤดูใบไม้ผลิปี 2009 ฉันเป็นเด็กผู้หญิงอายุสิบห้าปีที่ไม่มีเงินและมีการศึกษาเทียบเท่าชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ห้าปีต่อมาฉันเป็นนักศึกษาปีสองของมหาวิทยาลัยชั้นนำแห่งหนึ่งในกรุงโซล เรียนวิชาเอกการบริหารงานยุติธรรมทางอาญา พร้อมกับตระหนักมากขึ้นทุกทีถึงความจำเป็นอย่างเร่งด่วนต่อความยุติธรรมในแผ่นดินเกิด

ฉันเล่าเรื่องการหลบหนีของฉันจากเกาหลีเหนือหลายครั้งในหลายงานประชุม ฉันอธิบายถึงการที่พวกค้ำมนุษย์หลอกแม่กับฉันให้ตามพวกเขาไปยังประเทศจีน ที่ซึ่งแม่ปกป้องฉันและเสียสละตัวเองให้ถูกข่มขืนโดยนายหน้าซึ่งหมายตาฉัน พออยู่ในประเทศจีนแล้ว เราตามหาพี่สาวของฉันต่อไปอย่างไม่ประสบความสำเร็จ พ่อของฉันข้ามชายแดนมาร่วมตามหาด้วย แต่หลังจากนั้นไม่กี่เดือนพ่อก็เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งที่ไม่ได้รับการรักษา ในปี 2009 แม่กับฉันได้รับการช่วยเหลือจากผู้เผยแพร่ศาสนาคริสต์ ซึ่งพาเราไปยังชายแดนมองโกเลียที่ติดกับจีน จากตรงนั้นเราเดินข้ามทะเลทรายโกบีอันหนาวเหน็บในคืนฤดูหนาวที่เหมือนไม่มีวันจบสิ้นคืนหนึ่ง เดินตามดวงดาวไปสู่เสรีภาพ

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องจริง แต่ยังมีอีกมากกว่านี้

ก่อนหน้านั้นมีเพียงแม่ของฉันเท่านั้นที่รู้ว่ามียะอะไรเกิดขึ้นในช่วงเวลาสองปี ระหว่างคืนนั้นที่เราข้ามแม่น้ำยาลูไปยังประเทศจีน และวันที่เรามาถึงเกาหลีใต้เพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่ ฉันแทบจะไม่ได้เล่าเรื่องของฉันให้ผู้แพร่พักตร์คนอื่น ๆ และนักพิทักษ์สิทธิมนุษยชนที่ฉันพบในเกาหลีใต้ฟัง ะไรบางอย่างทำให้ฉันเชื่อว่าถ้าฉันปฏิเสธที่จะยอมรับความจริงเกี่ยวกับอดีตอันเลวร้ายจนไม่สามารถอธิบายเป็นคำพูดได้ มันจะหายไปเอง ฉันทำให้ตัวเองเชื่อว่าหลายสิ่งหลายอย่างไม่เคยเกิดขึ้น ฉันสอนให้ตัวเองลืมเรื่องราวที่เหลือทั้งหมด

แต่เมื่อฉันเริ่มเขียนหนังสือเล่มนี้ ฉันตระหนักว่าถ้าปราศจากความจริงทั้งหมด ชีวิตของฉันจะไร้ซึ่งพลัง ไร้ซึ่งความหมายอันแท้จริง ด้วยความช่วยเหลือจากแม่ ความทรงจำเกี่ยวกับชีวิตของเราในเกาหลีเหนือและในจีนย้อนกลับมาหาฉันราวกับฉากของฝันร้ายที่ถูกลืม ภาพบางภาพผุดขึ้นมาอย่างชัดเจนจนน่ากลัว ภาพอื่นๆ พร่ามัวหรือปะปนกันเหมือนกับสάρบไฟที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้น กระบวนการเขียนเป็นกระบวนการของการทวนรำลึกและการพยายามทำความเข้าใจความทรงจำเหล่านั้น

ควบคู่กับการเขียน การอ่านช่วยให้ฉันจัดระเบียบโลกของฉันทันทีที่มาถึงเกาหลีใต้ และสามารถหาหนังสือแปลของงานเขียนชิ้นเอกของโลกได้ ฉันก็เริ่มอ่านอย่างหิวกระหาย ต่อมาฉันสามารถอ่านหนังสือเหล่านั้นเป็นภาษาอังกฤษ และเมื่อฉันเริ่มเขียนหนังสือของตัวเอง ฉันบังเอิญอ่านเจอคำพูดอันโด่งดังของโจน ดีเดียน “เราเล่าเรื่องต่างๆ ให้ตัวเองฟังเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป” ถึงแม้ว่าฉันกับนักเขียนท่านนั้นจะมาจากวัฒนธรรมที่ต่างกัน ฉันก็รู้สึกได้ถึงความจริงของคำเหล่านั้นที่สะท้อนอยู่ในตัวฉัน ฉันเข้าใจว่าบางครั้งวิธีเดียวที่เราจะสามารถรอดตายจากความทรงจำของเราเองคือ การหล่อหลอมมันให้เป็นเรื่องราวที่อธิบายเหตุการณ์ซึ่งดูเหมือนยากเกินอธิบาย

ระหว่างการเดินทางของฉัน ฉันได้เห็นสิ่งเลวร้ายที่มนุษย์สามารถกระทำต่อกัน แต่ฉันยังได้เห็นความอ่อนโยนและความเมตตา กรุณาและความเสียสละที่เกิดขึ้นในสถานการณ์อันเลวร้ายที่สุดเท่าที่เราจะสามารถจินตนาการได้ด้วย ฉันรู้ว่ามันเป็นไปได้ที่คนเราจะสูญเสียความเป็นมนุษย์บางอย่างเพื่อความอยู่รอด แต่ฉันยังรู้ด้วยว่าประกายไฟของศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์นั้น ไม่มีวันดับมอดโดยสิ้นเชิง เมื่อมันได้รับออกซิเจนแห่งเสรีภาพและพลังอำนาจแห่งความรัก มันสามารถเติบโตขึ้นมาได้อีกครั้ง

นี่คือเรื่องราวของสิ่งที่ฉันเลือกทำเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป

ภาค 1
ประเทศเกาหลีเหนือ

บทที่ 1

แม้กระทั่งเหล่านักและหนูก็ได้ยินเสียงกระซิบ

แม่น้ำยาโลไหลคดเคี้ยวราวกับทางมั่งกระหว่างประเทศจีนและประเทศเกาหลีเหนือไปตามทางลงสู่ทะเลเหลือง มันไหลเข้าไปในหุบเขาของเทือกเขาแพคตู่ที่เมืองเฮซัน เมืองที่มีผู้คนอาศัยอยู่จำนวน 200,000 คนนี้ แม่น้ำขยออยู่ระหว่างเนินเขาลดหลั่นกันกับที่ราบสูงปกคลุมด้วยทุ่งหญ้า ต้นไม้เป็นหย่อม ๆ และสุสาน แม่น้ำซึ่งปกติแล้วตื่นขึ้นและสงบนิ่งจะแข็งเป็นน้ำแข็งในฤดูหนาว ซึ่งกินเวลาส่วนใหญ่ของปี นี่คือบริเวณที่หนาวที่สุดในเกาหลีเหนือ บางครั้งอุณหภูมิจะตกลงมาถึง -40 องศาฟาเรนไฮต์ คนที่แข็งแกร่งที่สุดเท่านั้นที่จะอยู่รอดได้

เมืองเฮซันเป็นบ้านของฉัน

อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำคือเมืองฉางไปของประเทศไทย ที่ซึ่งประชากรจำนวนมากเป็นคนเชื้อสายเกาหลี ครอบครัวที่อยู่ทางสองฝั่งของชายแดนทำการค้ากันมาหลายรุ่น ตอนเป็นเด็ก ฉันมักจะยืนอยู่ในความมืดและจ้องมองข้ามแม่น้ำไปยังแสงไฟในเมืองฉางไป พลังสงสัยว่าอะไรเกิดขึ้นนอกอาณาเขตเมืองของฉันบ้าง มันนำฉันตื่นตื่นที่ได้เห็นดอกไม้ไฟสีต่าง ๆ ปะทุขึ้นบนท้องฟ้าสีดำกำมะหยี่

ในช่วงเทศกาลต่าง ๆ และในวันปีใหม่จีน เราไม่มีของแบบนั้นทางฝั่งของเรา บางครั้งเมื่อนั้นเดินลงไปยังแม่น้ำ เพื่อตักน้ำใส่ถัง แล้วสายลมซึ่ ๆ พัดมาพอดี ฉันจะได้กลิ่นอาหารที่เอร็ดอร่อย บะหมี่มัน ๆ และเกี๊ยว ซึ่งมีคนทำอยู่ในครัวของอีกฝั่ง สายลมเดียวกันยังนำพาเสียงของเด็ก ๆ ชาวจีนที่กำลังเล่นกันอยู่อีกฟากของแม่น้ำมาด้วย

“นี่ เธอ! อยู่ฝั่งนั้นหิวไหม” เด็กผู้ชายตะโกนด้วยภาษาเกาหลี
“ไม่! เจียบชะ ไอ้เด็กจีนอ้วน!” ฉันตะโกนตอบ
ฉันโกหก ฉันหิวมาก แต่จะพูดถึงมันก็ไม่มีประโยชน์

ฉันเกิดมาบนโลกนี้เร็วเกินไป

แม่ตั้งท้องได้เพียงเจ็ดเดือนตอนที่คลอดฉัน ฉันเกิดวันที่ 4 ตุลาคม 1993 น้ำหนักไม่ถึงสามปอนด์ หมอที่โรงพยาบาลในเมืองเฮชันบอกแม่ว่า ฉันตัวเล็กมากจนช่วยอะไรไม่ได้ “อาจจะรอดหรืออาจจะตาย” เขาพูด “เราก็มารู้เหมือนกัน” จะอยู่หรือจะไปขึ้นอยู่กับฉันเอง

ไม่ว่าแม่จะห่มผ้าให้ฉันก็ฝืนก็ไม่สามารถทำให้ฉันอบอุ่นได้ แม่จึงทำก้อนหินให้ร้อนและใส่เข้าไปในผ้าห่ม นั่นคือวิธีที่ช่วยให้ฉันรอดชีวิต 2-3 วันหลังจากนั้นพ่อกับแม่ก็พาฉันกลับบ้านและรอดู

ฉันมี พี่สาวของฉัน เกิดก่อนหน้านี้อสองปี คราวนี้ปาร์ก จิน ชิก พ่อของฉัน หวังว่าจะได้ลูกชาย ในเกาหลีเหนือที่ผู้ชายเป็นใหญ่ การมีทายาทเพศชายคือสิ่งสำคัญ อย่างไรก็ตาม พ่อหายจากความผิดหวังอย่างรวดเร็ว ส่วนใหญ่แล้วคนเป็นแม่จะสร้างสายสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นที่สุดกับลูก แต่พ่อของฉันกลับเป็นคนที่สามารถปลอบประโลมเวลาฉันร้องไห้ ฉันรู้สึกปลอดภัยและรู้สึกได้รับการทะนุถนอมเวลาอยู่ในอ้อมแขนของพ่อ ทั้งพ่อและแม่สนับสนุนฉันให้มีความภูมิใจในตัวเองตั้งแต่นั้น

ตอนที่ฉันยังเด็กมาก เราอาศัยอยู่ในบ้านชั้นเดียวบนเนินเขาเหนือทางรถไฟที่โค้งผ่านตัวเมืองราวกับกระดูกสันหลังขึ้นสนิม

บ้านของเรามีขนาดเล็กและโปร่ง และเนื่องจากเราใช้ผาผนังร่วมกับเพื่อนบ้าน เราจึงได้ยินว่ามีอะไรเกิดขึ้นในบ้านข้างๆ เสมอ เราได้ยินเสียงหนูร้องและวิ่งไปมาบนเพดานตอนกลางคืนด้วย แต่มันเป็นสวรรค์สำหรับฉันเพราะเราอยู่ด้วยกันเป็นครอบครัว

ความทรงจำแรกๆ ของฉันคือ ความทรงจำเกี่ยวกับความมืดและความหนาวเย็น ในช่วงเดือนฤดูหนาว บริเวณที่เป็นที่นิยมมากที่สุดในบ้านของเราคือ เตาผิงเล็กๆ ซึ่งเผาไม้หรือถ่านหรืออะไรก็ตามที่เราสามารถหาได้ เราทำอาหารบนกองไฟนั้น และมันมีท้ออยู่ใต้พื้นซีเมนต์ ซึ่งพวกมันไฟออกไปยังปล่องไฟทำจากไม้ที่อยู่อีกด้านของบ้าน ระบบทำความร้อนแบบดั้งเดิมนี้ควรทำให้ห้องอบอุ่นเสมอ แต่มันสู้กับค่าค่านีที่หนาวจัดไม่ไหว ตอนเย็นแม่จะปูผ้าห่มหนาๆ ข้างเตาผิง และเราทุกคนจะเข้าไปในผ้าห่ม แม่เข้าไปก่อน จากนั้นก็เป็นฉัน พี่สาว และพ่อจะอยู่ตรงปลายแถวซึ่งเป็นที่ที่หนาวที่สุด หลังจากพระอาทิตย์ตก เราจะมองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น บริเวณที่เราอยู่ในเกาหลีเหนือนั้น การไม่มีไฟฟ้าใช้นานหลายอาทิตย์หรือแม้กระทั่งหลายเดือนติดต่อกันเป็นเรื่องปกติ และเทียนไขมีราคาแพงมาก เราจึงเล่นเกมกันในความมืด บางครั้งเราจะแก๊งกันอยู่ใต้ผ้าห่ม

“นี่เท่าไร” แม่จะพูดและเอานิ้วเท่าจิ้ม

“ของหนู! ของหนู!” อีนมีจะร้อง

ตอนเย็นและตอนเช้าของฤดูหนาวหรือแม้กระทั่งในฤดูร้อน ไม่ว่ามองไปทางไหน เราจะเห็นควันลอยออกมาจากปล่องไฟในเมืองเฮซัน ละแวกบ้านที่เราอยู่นั้นมีความเป็นกันเองมากและมีขนาดเล็ก เรารู้จักทุกคนที่อยู่ที่นี่ ถ้าไม่มีควันไฟออกมาจากบ้านใครสักคน เราจะไปเคาะประตูบ้านนั้นเพื่อตรวจสอบว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นปกติดีหรือไม่

ถนนที่ไม่ได้ปูพื้น แคบไปสำหรับให้รถแล่นผ่าน แต่มันไม่ใช่ปัญหาเพราะว่าในเมืองมีรถน้อยมาก ผู้คนในละแวกนี้ไปไหนมาไหนด้วยการเดิน ส่วนคนจำนวนน้อยที่มีเงินซื้อก็ใช้จักรยานหรือจักรยานยนต์ หลังฝนตกถนนจะลื่นเพราะเป็นโคลน แต่มันเป็นเวลาที่ดีที่สุดสำหรับเด็ก ๆ ในละแวกนั้นที่จะเล่นเกมวิ่งไล่จับที่ทุกคนชื่นชอบ ฉันตัวเล็กกว่าและช้ากว่าเด็กวัยเดียวกัน ก็เลยมีปัญหาเสมอในการเข้ากลุ่มและตามให้ทัน

เมื่อฉันเริ่มไปโรงเรียน บางครั้งฉันมีต้องสู้กับเด็กที่โตกว่าเพื่อปกป้องฉัน เธอตัวไม่ใหญ่มากนักเช่นกัน แต่ฉลาดและว่องไว เธอเป็นผู้คุ้มครองฉันและเป็นเพื่อนเล่นของฉัน เวลาหิมะตก เธอจะอุ้มฉันขึ้นไปบนเนินเขาใกล้ ๆ บ้าน วางฉันลงบนตักและกอดฉันไว้ ฉันจับเธอแน่นขณะที่เราใช้กันลื่นไถลลงไปกลางกริตร้องและหัวเราะ ฉันมีความสุขที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในโลกของเธอ

ในฤดูร้อนเด็ก ๆ ทุกคนจะลงไปเล่นในแม่น้ำสาย แต่ฉันไม่เคยหัดว่ายน้ำ ฉันได้แต่นั่งอยู่บนตลิ่งในขณะที่คนอื่น ๆ ว่ายน้ำออกไปในกระแสน้ำ บางครั้งพี่สาวของฉันหรือยอง จา เพื่อนสนิทของฉัน เห็นฉันนั่งอยู่คนเดียวก็จะนำก้อนหินสวย ๆ ที่พวกเขาพบใต้น้ำลึกลงมาให้ บางครั้งพวกเขาจะใช้แขนโอบและอุ้มฉันลงไปใต้น้ำลึกเล็กน้อยก่อนที่จะพาฉันกลับขึ้นฝั่ง

ยอง จา อายุเท่ากับฉัน เราอาศัยอยู่ในละแวกเดียวกัน ฉันชอบเธอเพราะว่าเราสองคนใช้จินตนาการในการทำของเล่นของเราเองได้เก่ง ตุ๊กตาที่ผลิตโดยเครื่องจักรและของเล่นอื่น ๆ หาได้ทั่วไปในตลาด แต่มันมักจะราคาแพงเกินไป เราจึงใช้โคลนทำด้วยขามใบเล็ก ๆ และสัตว์ตัวเล็ก ๆ บางครั้งถึงขนาดทำรถถังคันจิ๋วด้วย ของเล่นแนวทหารที่ตัวเองเป็นที่นิยมในเกาหลีเหนือ แต่เด็กผู้หญิงอย่างเราหลงใหลตุ๊กตากระดาษ และใช้เวลาเป็นชั่วโมง ๆ ในการตัดกระดาษหนา ๆ ออกมา

เป็นตุ๊กตา และทำชุดกับผ้าพันคอให้มันจากเศษกระดาษ

บางครั้งแม่จะทำกั๊กหันให้เรา และเราจะมัดมันไว้กับสะพานคนเดินเหนือรางรถไฟที่เราเรียกว่าสะพานเมฆ หลายปีต่อมา ยามที่ชีวิตเป็นเรื่องยากและซับซ้อนกว่าเดิมมาก ฉันจะเดินผ่านสะพานนั้น แล้วนึกถึงความสุขที่ได้รับจากการมองกั๊กหันเหล่านั้นหมุนไปตามสายลม

ตอนเป็นเด็ก ฉันไม่ได้ยินเสียงเครื่องจักรที่ตั้งอยู่ในบรรยากาศ เหมือนกับที่ฉันได้ยินตอนนี้ในเกาหลีใต้และในสหรัฐอเมริกา ไม่มีเสียงรถเก็บบขยะ เสียงบีบแตรรถยนต์ หรือเสียงโทรศัพท์ดังอยู่ทุกหนทุกแห่ง ฉันได้ยินแต่เสียงที่มนุษย์กำลังสร้างขึ้นอย่างเสียงผู้หญิงล้างจาน เสียงแม่ร้องเรียกลูก ๆ เสียงกระทบกันของช้อนและตะเกียบบนชามข้าวเมื่อคนในครอบครัวนั่งลงกินอาหาร บางครั้งฉันได้ยินเสียงเพื่อนถูกพ่อแม่ดุ ไม่มีเสียงดนตรีดังกระหึ่มเป็นแบ็คกราวนด์ ไม่มีดาติดตรงอยู่กับสมาร์ตโฟน แต่มีความใกล้ชิดและความสัมพันธ์ของมนุษย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่หาได้ยากในโลกสมัยใหม่ที่ฉันอาศัยอยู่ในวันนี้

ท่อน้ำในบ้านของเราที่เฮชันแห้งเกือบตลอดเวลา แม่จึงมักจะเอาเสื้อผ้าของเราไปซักที่แม่น้ำ พอเอากลับมา แม่จะวางมันไว้บนพื้นอุ่น ๆ ให้แห้ง

เนื่องจากละแวกบ้านเราแทบจะไม่มีไฟฟ้าใช้ เมื่อไรก็ตามที่ไฟมา ผู้คนจะมีความสุขมากจนต้องร้องเพลง ปรบมือและร้องตะโกน แม้กระทั่งกลางดึกเราก็จะตื่นขึ้นมาเฉลิมฉลอง ในเมื่อเรามีน้อยมาก สิ่งทีเล็กน้อยที่สุดก็ทำให้เรามีความสุขได้ และนั่นคือหนึ่งในคุณลักษณะของชีวิตในเกาหลีเหนือที่ฉันคิดถึง แน่นอนว่าไฟฟ้าไม่เคยติดอยู่นานเมื่อมันดับไปเราจะพูดกันว่า “ช่างมันเถอะ” และกลับไปนอนต่อ

แม้เวลาที่ไฟมา กระแสไฟฟ้าจะอ่อนมาก หลายครอบครัว

จึงมีเครื่องเพิ่มแรงดันไฟฟ้า เพื่อช่วยให้อุปกรณ์ไฟฟ้าทำงานได้ เครื่องใช้ไฟฟ้าเหล่านั้นมักจะเกิดไฟลุกไหม้ และคืนหนึ่งในเดือน มีนาคมมันก็เกิดขึ้นในบ้านของเราขณะที่พ่อกับแม่ออกไปข้างนอก ตอนนั้นฉันยังเล็กมาก สิ่งเดียวที่จำได้คือฉันตื่นขึ้นมาและร้องไห้ขณะที่ใครบางคนอุ้มฉันฝ่าควันและเปลวไฟ ฉันไม่รู้ว่ามีพี่สาวของฉันหรือ คนข้างบ้านเป็นคนช่วยชีวิตฉัน แม่รีบวิ่งกลับมาตอนที่มีคนบอกเรื่อง ไฟไหม้ แต่เราทั้งสองคนปลอดภัยอยู่ในบ้านข้าง ๆ แล้ว บ้านของเรา ถูกไฟไหม้หมด แต่พ่อสร้างมันขึ้นมาใหม่ด้วยมือของตัวเองทันที

หลังจากนั้นเราทำลานเล็กๆ ที่กั้นรั้วของเราให้เป็นสวน แม่กับพี่สาวของฉันไม่สนใจการทำสวน แต่พ่อกับฉันชอบมาก เราปลูก สควอช ผักกะหล่ำ แดงกวา และดอกทานตะวัน พ่อยังปลูกดอก พิวเซียแสนสวยที่เราเรียกว่า “ตุ้มหู” ตามแนวรั้วด้วย ฉันชอบเอา ดอกอันบอบบางของมันติดไว้ที่หูให้มันห้อยลงมา และทำเป็นว่ามัน เป็นตุ้มหู แม่ถามพ่อว่าทำไมพ่อถึงเสียพื้นที่อันมีค่าไปกับการปลูก ดอกไม้ แต่พ่อไม่สนใจแม่

ในเกาหลีเหนือผู้คนใช้ชีวิตอยู่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ และเรา พัฒนาความสามารถในการคาดเดาสภาพอากาศของวันพรุ่งนี้ เรา ไม่มีอินเทอร์เน็ต และปกติเราก็ไม่สามารถดูรายการโทรทัศน์ของ รัฐบาลได้อยู่แล้วเนื่องจากขาดไฟฟ้า เราจึงต้องคาดเดากันเอง

ช่วงกลางคืนอันยาวนานของฤดูร้อน บรรดาเพื่อนบ้านของเรา จะนั่งเล่นอยู่นอกบ้านรับอากาศยามค่ำ เราไม่มีเก้าอี้ เราจึงนั่งบน พื้นและมองดูท้องฟ้า ถ้าเห็นดาวเป็นล้านดวง จะมีคนพูดขึ้นมาว่า “พรุ่งนี้อากาศแจ่มใส” และทุกคนจะพูดพิมพ์้าเห็นด้วย ถ้ามีดาวอยู่ เพียงแค่หลักพัน อีกคนอาจจะพูดว่า “ท่าทางพรุ่งนี้เมฆเยอะ” นั่น คือการพยากรณ์อากาศท้องถิ่นของเรา

วันที่ดีที่สุดของทุกเดือนคือวันบะหมี่ เป็นวันที่แม่จะซื้อบะหมี่

สดที่ยังชุ่มอยู่ซึ่งผลิตด้วยเครื่องจักรในเมือง เราต้องการให้มันอยู่ได้นาน เราจึงแผ่มันออกบนพื้นห้องครัวอุ่น ๆ ให้แห้ง มันเป็นเหมือนกับวันหยุดพิเศษของฉันกับพี่สาว เพราะว่าเราสามารถแอบกินบะหมี่สองสามเส้นตอนที่มันยังนุ่มและหวาน ในช่วงปีต้น ๆ ของชีวิตฉัน ก่อนที่ภาวะขาดแคลนอาหารที่เลวร้ายที่สุดในเกาหลีเหนือช่วงกลางทศวรรษ 1990 จะเข้ามาสู่เมืองเรา เพื่อน ๆ ของเราจะมาที่บ้านและเราจะแบ่งบะหมี่ให้พวกเขากิน ในเกาหลีเหนือเราต้องแบ่งปันทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ภายหลังเมื่อครอบครัวของเราและประเทศชาติประสบความยากลำบาก แม่บอกเราให้ขับไล่ไล่ส่งเพื่อน ๆ เราไม่สามารถแบ่งปันอะไรอีกแล้ว

ในช่วงเวลาตี ๆ อาหารของครอบครัวจะประกอบไปด้วยข้าว กิมจิ ถั่ว และซูปสาหร่าย แต่สิ่งเหล่านั้นแพงเกินไปช่วงขาดแคลนอาหาร บางครั้งเราต้องอดมื้อกินมื้อ และบ่อยครั้งสิ่งเดียวที่มีให้เรา กินคือโจ๊กข้าวสาลีหรือข้าวบาร์ลีย์ใส ๆ ถั่ว หรือมันฝรั่งสีดาที่แข็งเป็นน้ำแข็งซึ่งเราเอามาบดและใส่ผักกะหล่ำและบั้นเป็นก้อน แต่ฉันยังเด็กเกินไปที่จะรู้ว่าอาหารของเรานั้นจำกัดจำเขี่ยมากจนน่ากลัวขนาดไหน

ประเทศที่ฉันเติบโตไม่เหมือนประเทศที่พ่อแม่ของฉันรู้จักตอนที่พวกเขาเป็นเด็กช่วงทศวรรษ 1960 และ 1970 ตอนพวกเขายังเป็นเด็ก รัฐบาลให้ความช่วยเหลือด้านปัจจัยพื้นฐานแก่ทุกคน ไม่ว่าจะเสื้อผ้า การรักษาพยาบาล และอาหาร หลังจากสงครามเย็นจบลง บรรดาประเทศคอมมิวนิสต์ที่เคยหนุนหลังรัฐบาลเกาหลีเหนือต่างพากันทอดทิ้ง ระบบเศรษฐกิจของเราที่ควบคุมโดยรัฐบาลพังทลายลง จู่ ๆ เกาหลีเหนือต้องช่วยเหลือตัวเอง

ฉันยังเด็กเกินไปที่จะรู้ว่าอะไรต่ออะไรในโลกของผู้ใหญ่เลวร้าย

ลงขนาดไหนในขณะที่ครอบครัวของฉันพยายามปรับตัวให้เข้าความเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ช่วงทศวรรษ 1990 บางครั้งหลังจากที่ฉันกับพี่สาวนอนหลับแล้ว พ่อแม่ของฉันยังนอนลืมตาโพล่งด้วยความวิตกกังวล สงสัยว่าจะทำอย่างไรให้เราทุกคนไม่อดตาย

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันบังเอิญได้ยิน ฉันเรียนรู้อย่างรวดเร็วว่าไม่ต้องเอาไปพูดต่อ ฉันถูกสอนไม่ให้แสดงความคิดเห็น ไม่ให้ตั้งคำถาม ฉันถูกสอนให้ทำตามสิ่งที่รัฐบาลบอกให้ฉันทำ หรือบอกให้ฉันพูด หรือบอกให้ฉันคิด ฉันเชื่อจริงๆ ว่าท่านผู้นำที่รักยิ่งของเรา คิม จองอิล สามารถอ่านความคิดของฉัน และฉันจะต้องถูกลงโทษถ้าคิดอะไรไม่ดี ถ้าเขาไม่ได้ยินความคิดของฉัน เขาก็ยังมีสายลับอยู่ทุกที่คอยเงี่ยหูฟังตามหน้าต่างและคอยเฝ้ามองอยู่ในสนามของโรงเรียนเราทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของ *อินมินบัน* หรือ “หน่วยงานประชาชน” ของแต่ละละแวกบ้าน และเราถูกสั่งให้รายงานถ้ามีใครพูดในสิ่งที่ไม่สมควรพูด เรามีชีวิตอยู่อย่างหวาดกลัว และเกือบทุกคน รวมทั้งแม่ของฉัน มีประสบการณ์ส่วนตัวที่แสดงให้เห็นถึงอันตรายของการพูด

ฉันอายุแค่เก้าเดือนตอนที่ คิม อิล ซุง เสียชีวิต เมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 1994 ชาวเกาหลีเหนือเคารพบูชา “ท่านผู้นำผู้ยิ่งใหญ่” อายุแปดสิบสองปีคนนี้ ตอนที่เขาเสียชีวิต คิม อิล ซุงปกครองเกาหลีเหนืออย่างเหนียวแน่นมานานเกือบห้าทศวรรษ และผู้สนับสนุนที่แท้จริงซึ่งรวมถึงแม่ของฉัน ก็คิดว่า คิม อิล ซุงเป็นมนุษย์อมตะ การจากไปของเขาเป็นช่วงเวลาของการไว้อาลัยอย่างลึกซึ้ง และเป็นช่วงเวลาของความไม่แน่นอนของชาติด้วย คิม จอง อิล ลูกชายของท่านผู้นำผู้ยิ่งใหญ่ ได้รับเลือกให้ขึ้นมาดำรงตำแหน่งแทนพ่อของเขาแล้ว แต่สัญญาภาคที่ คิม อิล ซุงได้ทิ้งไว้ ทำให้ทุกคนระส่ำระสาย

ในช่วงของการไว้อาลัยอย่างเป็นทางการ ทุกวันแม่จะผูกฉันไว้บนหลังเพื่อไปร่วมกับผู้ไว้อาลัยอีกหลายพันคนที่แห่กันไปยัง

อนุสรณ์สถานของคิม อิล ซุง ซึ่งเป็นเหมือนกับลานสาธารณะในเซชัน เพื่อที่จะร้องไห้คร่ำครวญให้กับท่านผู้นำที่เสียชีวิต พวกเขาวางดอกไม้และถ้วยบรรจุเหล้าที่กลั่นจากข้าวเป็นเครื่องบูชาเพื่อแสดงความชื่นชมและความเสียใจ

ช่วงนั้นญาติคนหนึ่งของพ่อที่อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของจีน ซึ่งเป็นบริเวณที่มีคนเชื้อสายเกาหลีเหนืออาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก กำลังมาเยี่ยมเรา เนื่องจากเป็นคนต่างชาติ เขาจึงไม่ได้เคารพท่านผู้นำผู้ยิ่งใหญ่เท่าชาวเกาหลีเหนือ และครั้งหนึ่งเมื่อแม่ของฉันทกลับมาจากอนุสรณ์สถาน ลุงยอง ซู ก็เล่าเรื่องที่เขาเพิ่งได้ยินมาให้ฟัง รัฐบาลเปียงยางประกาศว่า คิม อิล ซุง เสียชีวิตด้วยอาการหัวใจวาย แต่ลุงยอง ซูเล่าว่า เพื่อนชาวจีนของเขาบอกว่าได้ยินมาจากการตรวจเกาหลีเหนือว่านั่นไม่เป็นความจริง เขาบอกว่าสาเหตุการตายที่แท้จริงคือ ฮวา-บย็อง โรคที่พบได้ทั่วไปทั้งในเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ ซึ่งแปลคร่าวๆ ว่า “โรคที่เกิดจากความเครียดทางจิตใจหรือทางอารมณ์” ลุงยอง ซูได้ยินมาว่าเกิดความขัดแย้งกันระหว่างคิม อิล ซุง กับคิม จอง อิล เกี่ยวกับแผนของคิมผู้พ่อที่จะจัดให้มีการเจรจากับเกาหลีใต้...

“หยุด!” แม่บอก “ห้ามพูดต่อ!” แม่โกรธมากที่เขากล้าแพร่งข่าวลือเกี่ยวกับรัฐบาลจนแม่ต้องทำตัวหยาบคายต่อแขกและบอกให้เขาหยุดพูด

วันต่อมา แม่กับเพื่อนสนิทไปที่อนุสรณ์สถานเพื่อนำดอกไม้ไปวางเพิ่มอีก และพวกเขามองเห็นว่ามีคนมาทำลายข้าวของบูชา

“โอ้ คนพวกนี้เลวทรามเสียจริง!” เพื่อนของแม่พูด

“เธอพูดถูก!” แม่บอก “เธอต้องไม่เชื่อข่าวลืออันร้ายกาจที่ศัตรูของเรากำลังแพร่กระจายออกไปแน่” จากนั้นแม่ก็เล่าเรื่องโกหกที่ได้ยินมาให้เพื่อนฟัง

วันต่อมา ขณะกำลังเดินข้ามสะพานเมฆ แม่เห็นว่ามิดที่ดูเหมือนรถของทางราชการจอดอยู่บนถนนที่อยู่ต่ำลงมาจากบ้านของเรา และมีผู้ชายกลุ่มใหญ่ยืนอยู่รอบ ๆ แม่รู้ทันทีว่าเรื่องเลวร้ายกำลังจะเกิดขึ้น

ผู้มาเยือนเป็นเจ้าของหน้าทีนอกเครื่องแบบจาก โบ-วี-ยู หรือหน่วยงานพิทักษ์ความมั่นคงแห่งชาติที่ทุกคนหวาดกลัว พวกเขาเป็นคนดูแลเรือนจำของนักโทษทางการเมืองและคอยสืบสวนเกี่ยวกับภัยคุกคามรัฐบาล ทุกคนรู้ว่าผู้ชายเหล่านี้สามารถนำตัวเราไปและจะไม่มีใครพบเห็นเราอีกเลย ที่เลวร้ายกว่านั้นคือพวกเขาไม่ใช่คนท้องถิ่น พวกเขาถูกส่งมาจากกองบัญชาการใหญ่

เจ้าหน้าที่อาวุโสมาพบแม่ตรงประตูบ้านของเรา และพาแม่เข้าไปในบ้านข้าง ๆ ซึ่งเขาได้ขอยืมไว้สำหรับบายวันนั้น ทั้งสองคนนั่งลง เขามองแม่ด้วยดวงตาที่เหมือนกับแก้วสีดำ

“รู้ไหมว่าฉันมาทำไม” เขาถาม

“รู้ค่ะ” แม่พูด

“ได้ยินเรื่องนั้นมาจากไหน” เขาพูด

แม่เล่าให้เขาฟังว่าได้ยินข่าวลือมาจากญาติชาวจีนของสามี ซึ่งได้ยินมาจากเพื่อนอีกที

“เธอคิดว่ายังไง” เขาพูด

“มันเป็นข่าวลือที่ร้ายกาจเหลือเกิน!” แม่พูดด้วยความจริงใจอย่างที่สุด “มันเป็นคำโกหกที่ศัตรูของเราสร้างขึ้นเพื่อทำลายประเทศที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก!”

“เธอคิดว่าเธอทำอะไรผิด” เขาพูดเรียบ ๆ

“ท่านคะ ฉันควรจะไปรายงานที่ทำการพรรค ฉันผิดที่เล่าให้คนอื่นฟัง”

“ไม่ใช่” เขาพูด “เธอไม่ควรให้คำพูดเหล่านี้ ออกมาจากปาก

ของเธอต่างหากล่ะ”

ตอนนี้แม่มั่นใจว่าต้องตายแน่นอน แม่พร่ำบอกว่าเสียใจและขอร้องไห้เพื่อชีวิตเพื่อเห็นแก่ลูกสองคนของแม่ อย่างที่เราพูดกันในเกาหลี แม่ขอร้องจนคิดว่ามือจะหลุดออกมาเสียแล้ว

ในที่สุดเขาก็พูดด้วยเสียงเฉียบขาดที่ทำให้แม่หนาวเข้ากระดูก “เธอต้องไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก ห้ามพูดกับเพื่อนหรือสามีของเธอหรือลูกของเธอ เข้าใจไหมว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเธอพูด”

แม่เข้าใจอย่างถ่องแท้

จากนั้นเขาสอบปากคำลุงยอง ซู ซึ่งกำลังรออยู่อย่างกระวนกระวายกับครอบครัวที่บ้านของเรา แม่คิดว่าแม่ไม่ต้องรับโทษ เพราะว่าลุงยอง ซูยืนยันกับเจ้าหน้าที่ว่า แม่โกรธมากตอนที่เขาเล่าข่าวลือให้ฟัง

เมื่อเรื่องนี้จบลง พวกเจ้าหน้าที่ก็นั่งรถออกไป ลุงของฉันทกลับเมืองจีน เมื่อพ่อถามแม่ว่าตำรวจลับต้องการอะไรจากแม่ แม่บอกว่าแม่พูดไม่ได้ และแม่ไม่เคยพูดถึงมันอีกเลย พ่อตายไปโดยไม่รู้ว่าพวกเขาเจียดฉิวกับความหายนะมากขนาดไหน

หลายปีต่อมา หลังจากที่แม่เล่าให้ฟัง ฉันทก็เข้าใจในที่สุดว่าเวลาส่งฉันทไปโรงเรียน ทำไมแม่ถึงไม่เคยพูดว่า “โซคตินะ” หรือแม้กระทั่ง “ระวังคนแปลกหน้า” สิ่งที่แม่พูดเสมอคือ “ระวังปากระวังคำ”

ในหลายประเทศ แม่จะสนับสนุนให้ลูกถามเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ในเกาหลีเหนือไม่เป็นเช่นนั้น ทันทีที่ฉันทพอจะเข้าใจ แม่เตือนว่าฉันทต้องระวังในสิ่งที่จะพูด “จำไว้นะ ยอนมี-ยา” แม่พูดอย่างอ่อนโยน “แม้แต่เวลาที่ลูกคิดว่าตัวเองอยู่คนเดียว พวกนกและพวกหนูก็สามารถได้ยินเสียงกระซิบของลูก” แม่ไม่ได้ตั้งใจทำให้ฉันทกลัว แต่ฉันทรู้สึกถึงความมืดมิดและความน่าสะพรึงกลัวที่อยู่ลึกในตัวฉันท